

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 164.

Sjette Sessions anden Samling.

55de Møde.

Tirsdagen den 13de Marts.

(Fortf.)

Gasselbalch (fortf.): Jeg kan ikke heller hengive mig til Foreskillingen om, at det dog muligen kun vil høre til Sjeldenhederne, at Sogneforstanderskaberne ville enes om kun at bringe 2de Mænd i Forslag; thi ogsaa her ville de være i deres gode Ret; de udøve kun den Indflydelse paa Valgene, som Loven hjemler dem, og naar altsaa § 2 uforandret bliver Lov, vil Amtsraadet, saa ofte Sogneforstanderskaberne kunne forene sig derom, kunne udelukkes aldeles fra al Indflydelse paa Valgene. Naar det derfor i § 2 hedder, at „Amtsraadet vælger Forligsmæglere etc.“, saa er det da kun et Skin af Valgret, som man her giver Amtsraadet, og ingen Valgret i Sandhed; thi det er dog aabenbart det samme som ingen Valgret, at man vælger 2 ud af 2. Det forekommer mig nu, at ved vort principale Forslag, ifølge hvilket den ene Forligscommissair vælges ved frit Valg af Amtsraadet, medens den anden vælges blandt de Mænd, Sogneforstanderskabet foreslaaer, beholder Amtsraadet kun den Indflydelse paa Sagens Ordning, som maa anses for ønskelig og nødvendig, for at den hele Ordning kan blive hensigtsmæssig og heldbringende. Jeg kan ikke skjønne, at Institutionen taber noget af sit folkelige Præg, derved at den ene Forligscommissair vælges af Amtsraadet, der jo er en folkelig Autoritet ligesaavel som Sogneforstanderskabet.

Det subsidiaire Forslag skal jeg ikke videre

omtale, idet det blot tilsigter, hvad der synes mig fuldstændigere opnaaet ved det principale.

Forsaaavdi den ærede Ordfører bemærkede, at der var extraordinaire Omstændigheder, som gjorde, at de 2 dissentierende Medlemmer af Udvalget ikke kunne betragtes som Mindretal, saa fravalder jeg gjerne al Fordring i denne Henseende, og jeg skal ikke videre forfølge dette Spørgsmaal, men blot for den ærede Ordfører bemærke, at det sandelig grunder sig paa en Misforstaaelse, og det paa en Misforstaaelse, hvori jeg ganske vist troer, at „Mindretallet“ har havt den mindste Deel, men det er iøvrigt Noget, som jeg ikke troer egner sig til her videre at omtales.

Justitsministeren: Jeg maa i det Hele taget erkjende, at Loven i dens nu foreliggende Skikkelse har betydelige Fortrin fremfor det oprindelige Forslag, ved hvilket sidste jeg imidlertid ikke skal dvæle, da det jo er tilbagetaget. Jeg skal derimod gaae over til de enkelte under Forhandling satte Paragrapher, og da først med Hensyn til § 1 bemærke, at jeg ikke finder Noget imod den at erindre.

Hvad § 2 angaaer, skal jeg tillade mig at gjenfalde i det ærede Things Erindring de almindelige Bemærkninger, jeg med Hensyn til Lovforslaget tillod mig at fremsætte ved Sagens første Behandling. Jeg erkjendte da, at det mere stemmer med den øvrige Forligs-Lovgivning, at Forligsmæglingen paa Landet, istedetfor at foretages af Mænd, som dertil ere designerede ved selve Lovgivningen, f. Ex. Amtmanden og Herredsfogden, eller ved Mænd, der udnævnes af Amtet, forestaaes af Mænd, der dertil ere valgte i blandt Beboerne, og at disse Valg udgaae fra de